

POSTANOWIENIE

Dnia 26 marca 2014 r.

Sąd Okręgowy w Szczecinie Wydział II Cywilny Odwoławczy

w składzie następującym:

Przewodniczący SSO Wiesława Buczek- Markowska (spr.)

Sędziowie SO Zbigniew Ciechanowicz

SO Agnieszka Tarasiuk- Tkaczuk

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 26 marca 2014 r.

sprawy z wniosku T. N.

przy udziale E. N.

o wpis prawa

na skutek zażalenia wnioskodawcy na postanowienie Sądu Rejonowego Szczecin- Prawobrzeżne i Zachód w S.XI Zamiejskowy Wydział Ksiąg Wieczystych z siedzibą w P.z dnia 27 listopada 2013 roku, sygn. akt (...) Kw (...)

postanawia

1. **oddalić zażalenie;**
2. **ustalić, że koszty postępowania zażaleniowego uczestnicy ponoszą we własnym zakresie.**

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 27 listopada 2013 roku Sąd Rejonowy Szczecin- Prawobrzeżne i Zachód w S.XI Zamiejskowy Wydział Ksiąg Wieczystych z siedzibą w P.odrzucił skargę wnioskodawcy T. N.z dnia 3 października 2013 roku na postanowienie referendarza sądowego z dnia 19 września 2013 roku w przedmiocie oddalenia wniosku o wpis w księdze wieczystej nr(...)(...). W punkcie drugim postanowienia oddalił złożony przez wnioskodawcę wniosek o zawieszenie postępowania.

W uzasadnieniu rozstrzygnięcia Sąd I instancji wskazał, że zarządzeniem dnia 9 października 2013 roku zobowiązano skarżącego T. N. do usunięcia braków formalnych skargi wniesionej w dniu 3 października 2013 roku przez uiszczenie opłaty sądowej od skargi w kwocie 60 złotych. W odpowiedzi na ww. zobowiązanie skarżący wniósł pismo z dnia 11 października 2013 roku, które zostało potraktowane przez Sąd jako zażalenie na wymiar opłaty. Z uwagi na braki formalne ww. zażalenia, zarządzeniem dnia 16 października 2013 roku zobowiązano skarżącego do jego uzupełnienia poprzez dokładne wskazanie zaskarżonego orzeczenia, przedłożenie odpisu zażalenia dla uczestniczki postępowania, sprecyzowanie czy skarżący wnosi o zmianę czy uchylenie zaskarżonego postanowienia oraz zwięzłego uzasadnienia zażalenia ze wskazaniem w miarę potrzeby nowych faktów i dowodów w terminie tygodniowym. Odpis zarządzenia został doręczony skarżącemu w dniu 21 października 2013 roku. W dniu 25 października 2013 roku, skarżący wniósł pismo, jednakże nie wykonał nim przedmiotowego zarządzenia. W związku z powyższym postanowieniem dnia 30 października 2013 roku, Sąd odrzucił zażalenie z dnia 11 października 2013 roku. W konsekwencji Sąd przyjął, że skarżący nie uiszczył opłaty sądowej od skargi z dnia 3 października 2013 roku, skutkiem czego skarga została odrzucona (art. 398²² § 5 kpc).

Jednocześnie Sąd I instancji nie znalazł podstaw do zawieszenia postępowania, o które wnosił skarżący, tym bardziej z uwagi na wskazywaną przez niego przyczynę tj. „do czasu wyjaśnienia przeze mnie niejasności”.

Z powyższym rozstrzygnięciem nie zgodził się skarżący, który zaskarżając je w całości, wniósł o jego uchylenie. Tak wnosząc, zwrócił się z prośbą o wyjaśnienie przyczyn nieuwzględnienia skargi na czynność referendarza, gdyż wezwanie do uiszczenia opłaty za zaskarżenie decyzji referendarza wydała mu się niesłuszne, tym bardziej, że brak opłaty legł u podstaw odrzucenia zażalenia na wcześniejsze postanowienie wydane przez sąd wieczystoksięgowy. Skarżący wyraził też wątpliwość, czy przyczyną odrzucenia skargi stanowił fakt załączenia przez niego kserokopii dokumentów, gdyż sąd nie udzielił mu odpowiedzi na to pytanie.

Kolejno skarżący zwrócił się z zapytaniem, czy zawieszenie postępowania może nastąpić w trybie art. 98 kpa, zgodnie z którym organ administracji może zawiesić postępowanie, jeżeli wystąpi o to strona, na której żądanie postępowanie zostało wszczęte.

W odpowiedzi na powyższe zażalenie uczestniczka postępowania wniosła o jego oddalenie w całości oraz obciążenie wnioskodawcę kosztami postępowania według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenie jako bezzasadne podlegało oddaleniu.

Wstępnie należy przywołać dyspozycję art. 398 z id. 22 kpc, która wskazuje katalog orzeczeń referendarza sądowego, które podlegają zaskarżeniu. Orzeczeniami tymi są orzeczenia wydane co do istoty sprawy oraz orzeczenia kończące postępowanie w sprawie, jak również orzeczenia o których mowa w art. 394 § 1 pkt 1,2, 4 z iind. 2, 5-9 kpc. Natomiast do orzeczeń referendarza sądowego co do istoty sprawy, od których przysługuje skarga, należą: dokonywanie wpisów do księgi wieczystej, wykreślenia z księgi wieczystej oraz odmowa dokonania wpisu (...), postanowienia o wpisie do (...)

Tygodniowy termin do wniesienia skargi, o czym stanowi art. 398²² § 4 kpc, rozpoczyna swój bieg od dnia doręczenia stronie postanowienia, chyba że przepis szczególny stanowi inaczej. W przepisach kodeksu postępowania cywilnego nie określono jakichkolwiek szczególnych wymagań co do formy skargi, dlatego też powinna spełniać tylko ogólne wymagania stawiane pismu procesowemu (art. 126 § 1 w zw. z art. 13 § 2), a zatem zawierać oznaczenie sądu, do którego jest kierowana, oznaczenie stron ich przedstawicieli ustawowych lub pełnomocników, oznaczenie rodzaju pisma, osnovę wniosku lub oświadczenia oraz dowody na poparcie przytoczonych okoliczności, podpis strony albo jej przedstawiciela ustawowego lub pełnomocnika a także wymienienie załączników.

Jednocześnie zwrócić należy uwagę, iż skarga winna czynić zadość wymogom o charakterze fiskalnym. Zgodnie z art. 2 ust. 2 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, do uiszczenia kosztów sądowych zobowiązana jest strona, która wnosi do sądu pismo podlegające opłacie lub powodujące wydatki. Obowiązek ten w przypadku skargi na referendarza sądowego wynika wprost z art. 3 ust. 2 pkt 8 lit c w zw. z art. 25 ust. 2 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych.

Wymaganiu temu nie sprostał skarżący, który pomimo wezwania przez Przewodniczącego Sądu Rejonowego (karta44) do usunięcia braków formalnych skargi z dnia 3 października 2013 roku przez uiszczenie opłaty w kwocie 60 złotych i wyraźnym pouczeniu o skutkach zaniechania tego obowiązku- opłaty nie uiszczył. Jednocześnie Sąd Rejonowy w sposób prawidłowy dokonał odrzucenia przedmiotowej skargi dopiero po uprawomocnieniu się postanowienia z dnia 30 października 2013 roku, którym to Sąd odrzucił zażalenie skarżącego na zarządzenie z dnia 9 października 2013 roku przedmiocie określenia wymiaru opłaty (art. 394 § 1 pkt 9 kpc). Z tej przyczyny 7 - dniowy termin do uiszczenia opłaty od skargi liczony od dnia uprawomocnienia się postanowienia z dnia 30 października 2013 roku, upłynął bezskutecznie w dniu 18 listopada 2013 roku. Zatem – w ocenie Sądu II instancji - Sąd Rejonowy zasadnie orzekł o jej odrzuceniu.

Odnosząc się do zarzutów skarżącego zwrócić należy uwagę, iż dopiero skuteczne wniesienie skargi tj. bez braków formalnych oraz fiskalnych powoduje, że wydane w sprawie orzeczenie traci moc (art. 398 z ind. 22 § 2 kpc). Tymczasem złożona przez skarżącego skarga jako niespełniająca ww. wymogów nie mogła być przedmiotem merytorycznego rozpoznania przez Sąd Rejonowy, zatem sąd ten nie oceniał formy, w jakiej zostały złożone dokumenty załączone do wniosku.

Już tylko na marginesie, Sąd Okręgowy zwraca uwagę, iż postępowanie z jakim mamy do czynienia w przedmiotowej sprawie toczy się w trybie przepisów ustawy z dnia 17 listopada 1964 kodeks postępowania cywilnego, a nie przepisów kodeksu postępowania administracyjnego. Stąd też, podstawy zawieszenia postępowania muszą mieć swoje uzasadnienie w tej właśnie ustawie tj. art. 173 kpc, 174 kpc, 176- 178 kpc. Nadto zawieszenie postępowania może mieć miejsce wówczas, gdy w toku postępowania wystąpiły przeszkody uniemożliwiające dalsze prowadzenie sprawy. Wskazana przez wnioskodawcę przyczyna zawieszenia „do czasu wyjaśnienia niejasności„ nie mogła stanowić podstawy do uwzględnienia wniosku skarżącego. W konsekwencji, należało uznać, że i w tej części wydane przez Sąd Rejonowy postanowienie odpowiadało prawu.

Mając na uwadze powyższe, na podstawie art. 370 kpc w zw. z art. 397 § kpc w zw. z art. 13 § 2 kpc Sąd Okręgowy orzekł jak w sentencji.

O kosztach postępowania orzeczono w oparciu o art. 520 § 1 k.p.c., który ustanawia w postępowaniu nieprocesowym generalną zasadę ponoszenia przez strony kosztów związanych z ich udziałem w sprawie. Przy orzekaniu o kosztach w oparciu o ww. regulacje należy mieć na uwadze, iż jest ona nienaruszalna w sytuacji, w której uczestnicy są w równym stopniu zainteresowani wynikiem postępowania lub - mimo braku tej równości - ich interesy są wspólne. Tymczasem, postępowanie wieczystoksięgowe z natury jest postępowaniem niespornym, nie ma zatem uzasadnionych podstaw do rozstrzygania o kosztach procesu w oparciu o przepisy art. 520 § 2 i 3 k.p.c. Stanowisko to znalazło także swoje poparcie w judykaturze- postanowienie sądu Najwyższego z dnia (...)

(...)

(...)

(...)

(...)

(...)

(...)